

Kahve Molası

– redfer · 11 Nisan 2026

Bugün on nisan...

Koca şehrin orta yerinde,
Adımlarım o dar sokaklara düşüyor;
Henüz ismini dahi bilmediğim bir özlemin peşinde,
Üsküdar vapurunun yorgun pervaneleri gibi.
Her adımım bir öncekinin izini silerken,
Geriye sadece Kız Kulesi'nin
O sessiz ve derin yalnızlığı kalıyor.

İşte bu yüzden attığım her adım;
Aslında yalnızlığımın Boğaz rüzgârıyla dağılan Kadim bir tesellisi...
Yıkık dökük düşüncelerle Üsküdar İskelesi'ndeyim,
Masmavi denizin dalgalarına dalmışım.
Yorgun argın caddeleri tek başına adımlarken,
İkinci; Çengelköy'de bitmek bilmeyen bir nakarat gibi
Yineliyor kendini ulu çınarın altında.

Boğaz'ın bağrından kopup gelen durgun sular gibiyim,
Dip akıntılar peşime düşmüş;

Görünenin ötesine,
Boğaz'ın o dilsiz derinliğine doğru akıyorum.
"Dünya bir pencere" dediler;
Oysa dünya, Kanlıca'daki o kahvede bakıp geçtiğim
O camdan ziyade,
Ruhumun üzerine çekilen o incecik perdeymiş...
Durup dinlenmek sadece bedenimin değil,
kalbimin de ihtiyacı.

Çok iyi gelir bir kahve molası.
Her yudum alışımda
şehre biraz daha yabancılaşıyorum;
Her nefes verişimde hedefime biraz daha yaklaşıyorum.
Her yeni eskir, her doğan zeval bulur;
Zaman beni de kendi avucunda öğütüyor.

Evet, bir gölgelik bu dünya işte;
Bense o gölgede yolları adımlayan garip bir yolcu...
Varlığım; gitmekle kalmak arasındaki o ince çizginin üstünde,
Kimi zaman mecalsiz,
en çok da usanmış...
Yürüyorum, kendi gurbetimde kendime rastlamayı umarak.

Çocuklar sokaklardan çekilince,
Akasya çiçekleri uykuya daldığında,
Başım avuçlarımların arasında, Bırakıyorum kendimi o garip sessizliğe,
Bir "of" çekerek içime.
Işığı, ayazı ve tüm varlığıyla upuzun bir cadde gece;
Belki yaktığım o son sigaranın dumanında,
Dakikaların o güzelim yok oluşunu seyretmekteyim.
Yani benim payıma düşen saatleri...
Bir perde çekilirken gökyüzüne,
Kalp sesimin yankısını dinliyorum sabah ezanına kadar.

Gidiyorum işte; solgun bir rüya gibi sessiz,
Ardımda bir avuç kül bırakarak.
Her şey tamam...
Gün ağarıyor, gökyüzü beyaz bulutlara bürünüyor;
İçinde bir sürü koyu düş saklı.

Yağmur çiseliyor...
Nisan yağmurları her şeyi yıkayıp durulasa da
Sinemde sönmeyen kor ateş;
Kalbimin o derununda saklı kalan anlar,
Bu gecenin en sadık bekçisi.
Zira biliyorum,
bugün yeni bir hikâyenin başlangıcı
Ve biliyorum ki bugün,
Dünkü zamanın içinden yeniden geçeceğim.

Sıradan bir zamanda;
Ne yapmak istediğini bilmek
Ya da yapılması gereken şeyin farkında olabilmek önemli.
Gül gibi yaşayıp gidiyorum doğrusu;
Yine de içe sinmeyen şeyler var.
Ne bileyim; yeni fikirler mesela...
ne şekilde sağladığınıza
Ya da bütünsel bir tutarlılık arz edip etmediğinize bakmıyor.

Lütfen artık birileri çıksın
Ve bir şeylerin hâlihazırdaki gibi olmayabileceğini söylesin;
Mümkünse ikna etsin beni.

redfer